

[Udenrigsministeren.]

af en række asiatiske lande sat spørgsmålet om Tunis og Marokko på forsamlingens dagsorden. Herom har der og vil der også i den kommende tid komme til at stå megen strid. Frankrig, som denne sag særlig angår, har stillet sig meget fast på det standpunkt, at der ikke i pagten er hjemmel for at tage disse spørgsmål op til behandling, idet en fortolkning af de pågældende bestemmelser synes at måtte føre til det resultat, at sagen alene henhører under Frankrigs egen jurisdiktion, og at forsamlingen derfor er inkompetent til at behandle spørgsmålet.

Heroverfor står imidlertid et andet synspunkt, der heller ikke kan frakendes vægt, og som navnlig forfægtes af Indien: De Forenede Nationer er det eneste forum, hvor konflikter kan drøftes og vejen forberedes for en venskabelig løsning af de problemer, som — hvis de ikke løses — må føre til en konflikt. Hvis De Forenede Nationer skal leve og nå sit mål, må ikke blot den angst og mistillid, som adskiller de større magter, dæmpes og tilsidst fjernes, men der må mellem alle medlemsstaterne skabes en følelse af tillid til, at deres stemmer vil blive hørt og ønsket.

Hvis dette ikke sker, må man befrygte, at nye nationer, der er kommet ind i verdenssamarbejdet efter krigen, vil tabe tilliden til FN. Det er disse synspunkter, som under de kommende forhandlinger vil blive afvejet mod hinanden. Det kan ikke på det nuværende tidspunkt siges, om sagen vil blive debatteret i realiteten. Det er muligt, at forsamlingen vil erklære sig inkompetent, når spørgsmålet kommer for; det kan også tænkes, at man vil foreslå at bringe spørgsmålet om kompetencen for domstolen i Haag. Den danske holdning vil komme til at afhænge af de oplysninger, der fremkommer under debatten, og regeringen vil i denne forbindelse lægge stor vægt på, at der såvidt muligt tilvejebringes en ensartet nordisk holdning i sager af denne karakter.

Fra den vide verden vender jeg tilbage til et spørgsmål, der ligger os meget nær. Efter en sommer, hvor en fredeligere atmosfære synes at skulle gøre sig gældende i Sydslesvig, har vi i den senere tid oplevet adskillige eksempler på, at tyske organisationer og enkeltpersoner har søgt at skræmme dansksindede sydslesvigere fra at gøre brug

af de rettigheder, der er forankret i den vesttyske grundlov og i Kiel-erklæringen. Særlig har man søgt at ophidsede stemningen mod de danske skoler. Vi har meget vanskeligt her i Danmark ved at forstå, at anerkendelsen af de dansksindede sydslesvigeres adkomst til at opbygge rammerne for et dansk kulturliv i deres sydslesvigske hjemstavn har så svært ved at trænge igennem. Der er tilsyneladende endnu en lang vej at gå, før de selvfølgelig mindretalsrettigheder er helt igennem accepteret og anerkendt. Den ophidselsesstemning, som dette er udtryk for, har også fundet udslag i natligt hærværk mod danske kulturinstitutioner i Slesvig by. Det kan heldigvis nu siges, at det har været ansvarsløse elementer, der har været på spil. Det er godt, at talrige tysksindede personligheder har taget afstand fra denne sækning af niveauet i den nationale kamp. Desværre har andre forsøgt at undskylde gerningsmændene. Det nye Tyskland kan ikke være tjent med, at ikke alle vender sig imod sådanne handlinger. Verden følger opmærksomt udviklingen af det tyske demokrati. Hærværket er ikke gået ubemærket hen. Man kan ikke stærkt nok ønske, at denne form for politisk kamp ikke finder sin gentagelse. Det vil ikke blot være af betydning for forholdet til Danmark, men også for andre landes bedømmelse.

Som følge af denne udvikling af forholdene i grænselandet har de dansksindede sydslesvigere påny i en henvendelse til forbundspræsidenten anmodet om forbundsmyndighedernes hjælp til efterlevelse af de garanterede rettigheder.

Vore landsmænd kan være forvisset om, at vi her i landet har fuld forståelse for deres vanskeligheder. Jeg gentager, hvad den højtærede statsminister sagde i sin tale ved rigsdagens åbning: at regeringen fortsat vil støtte det danske kulturelle arbejde i Sydslesvig; den vil som hidtil i det omfang, forholdene gør det nødvendigt, tale de dansksindede sydslesvigeres sag.

De, der søger at skræmme dem fra at bruge deres ret til at indrette sig i overensstemmelse med tysk lovgivning, gør en dårlig gerning, skaber spænding, hvor der burde ske fredeliggørelse, fremkalder uvilje, hvor der kunne skabes forståelse.

Til slut vil jeg udtale min glæde over, at tiden for det første møde i Det nordiske Råd nærmer sig. Norge, Sverige og Danmark har